

Νίκος Βγέθης

Πώς φτάσαμε στο δημοψήφισμα

Οι βασικές πλευρές του **τρίτου μνημονίου**, είχαν συνομολογηθεί πριν την εξαγγελία του δημοψηφίσματος. Στις λεπτομέρειες όμως έγινε φανερό ότι η ΕΕ δεν απαιτούσε απλώς την υποταγή της ελληνικής κυβέρνησης αλλά την πολιτική της εξαφάνιση:

α) Η ανεπαρκής χρηματοδότηση που προβλεπόταν, ίσα που κάλυπτε τις ερχόμενες χρεολυτικές ανάγκες του ελληνικού δημοσίου και με δεδομένο το γεγονός ότι η κυβέρνηση είχε “στεγνώσει” την αγορά για να κερδίσει χρόνο για αυτό που νόμιζε ότι ήταν διαπραγμάτευση, χωρίς πόρους η κατάσταση στην οικονομία, ήδη από τον Ιούλιο, θα θύμιζε τον “πρώτο κανόνα ανατροπής μιας κυβέρνησης” από το εγχειρίδιο των νεοφιλελευθέρων: “Κάνε την οικονομία να ουρλιάζει”.

β) Η απουσία αναφοράς στο θέμα του χρέους θα στερούσε το “φύλλο συκής” από τον Τσίπρα για την ολοκληρωτική ανατροπή των λαϊκών προσδοκιών, και

γ) Η μικρή διάρκεια της νέας παράτασης θα οδηγούσε σε εκ νέο συνομιλίες από το Σεπτέμβριο, όπου αυτήν πλέον τη φορά ο Τσίπρας θα οδηγούνταν σε “σφαγείο”, όντας πλέον ένας μνημονιακός ηγέτης, αποδεδειγμένα ανακόλουθος απέναντι στο λαό του και με έναν ΣΥΡΙΖΑ σε διάλυση.

Το δημοψήφισμα ήταν μια ενστικτώδης αντίδραση ενός πολιτικού που απειλούνταν με προσωπική εξαφάνιση.

Εκπροσωπεί πράγματι ο Τσίπρας μια επικίνδυνη εναλλακτική πολιτική πλατφόρμα για την Ευρώπη;

Από στενή πολιτική σκοπιά φυσικά κι όχι. Η πολιτική λογική του ΣΥΡΙΖΑ είναι εύκολα ενσωματώσιμη.

Σε προσωπικό επίπεδο η αφέλεια δεν είναι θανάσιμη προσωπική αδυναμία. Ίσα-ίσα που είναι και συμπαθής. Σε πολιτικό επίπεδο είναι όμως καταστροφική. Ο ΣΥΡΙΖΑ πήγε στις “διαπραγματεύσεις” κι αντί να συνειδητοποιεί ότι πήγαινε σε μια μορφή ταξικού πολέμου, βάφτιζε τους εχθρούς του “εταίρους”, το ναρκοπέδιο της ΕΕ, “χώρο πολιτισμού” (σας μοιάζει ιδιαίτερα πολιτισμένος ο Σόϊμπλε;) κι αντί για σφαίρες τους έρριψε με ροδοπέταλα. Κάτι τέτοιους “εχθρούς” τους τρώνε για πρωινό εκεί στην Εσπερία...

Το πρόβλημα -όμως- είναι ότι ο Τσίπρας έπεσε θύμα της προσωπικής του δημόσιας εικόνας. Παρόλο που ήταν σίγουρα εύκολο να οδηγήσουν κι αυτόν αλλά και τον ΣΥΡΙΖΑ στο μνημονιακό στρατόπεδο συγκέντρωσης, η δημόσια πολιτική του εικόνα κι ιδιαίτερα στην υπόλοιπη Ευρώπη που δεν θα δεχόταν στο πετσί της τις συνέπειες του πολιτικού του ομορτισμού, θα παρέμενε για μακρύ χρονικό διάστημα ένας ηγέτης που θα εκπροσωπεί μια μορφή πολιτικής “αμφισβήτησης” της γερμανοκρατίας. Αυτό είναι ενοχλητικό.

Δεν ήταν λοιπόν παράλογη η προσπάθεια των δανειστών, όταν κατάλαβαν ότι τον είχαν πολιτικά στο

χέρι, να απαιτήσουν και την πολιτική του εξαφάνιση. Στο κάτω-κάτω η δικιά του υποχωρητικότητα τους έδωσε αυτό το δικαίωμα.

Το πολιτικό πρόβλημα της Μέρκελ.

Σε όλες τις φάσεις της διαπραγμάτευσης η Μέρκελ είχε κι έχει τη δυνατότητα να σύρει το ΣΥΡΙΖΑ αúτανδρο στο μνημονιακό του ναυάγιο. Οι πολιτικές διαφορές των “επαναστατικών συνιστώσων” και των λογής “αριστερών” του ΣΥΡΙΖΑ είναι τόσο μικρές που δεν ξεφεύγουν από την κυρίαρχη πολιτική αντίληψη του ΣΥΡΙΖΑ και σίγουρα δεν έχουν αρκετά αντισώματα για να ξεφύγουν από την απόλυτη πολιτική τους ενσωμάτωση. Οι γερμανοί μπορούν με μικρές υποχωρήσεις στα ψιλά γράμματα να τις ενσωματώσουν.

Από την άλλη, οποιαδήποτε ανούσια μικρή φραστική υποχώρηση, θα συντηρήσει στην Ευρώπη το “μύθο του Τσίπρα”. Αυτό δε μπορούν να το δεχτούν. Έτσι θα ρισκάρουν την πολιτική ισοπέδωση του ΣΥΡΙΖΑ.

Κι έγινε το δημοψήφισμα...

Για τον Τσίπρα το **δημοψήφισμα** είναι ως μη γενόμενο. Τα μνημόνια ήρθαν, ο ΣΥΡΙΖΑ τα ενέκρινε κι ο ίδιος αντιμετωπίζει το ενδεχόμενο της προσωπικής πολιτικής του αποστρατείας. Η μόνη διαφορά είναι ότι έχει κάποια περισσότερα βέλη στην προσωπική του φαρέτρα για να υπερασπιστεί τον προσωπικό του ρόλο στα πλαίσια της αστικής διαχείρισης. Οι αριστερές κορώνες όμως τελείωσαν. Τα πρώτα “αριστερά” δακρυγόνα έπεσαν την Παρασκευή στην πορεία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ εν είδη “προειδοποιητικών βολών”, για να καταστήσει σε όλους σαφές ότι ο έρωτας της “Αριστεράς” με την εξουσία τελείωσε και τώρα αρχίζουν οι υποχρεώσεις του γάμου.

Για το λαό όμως τα πράγματα μετά το δημοψήφισμα δεν θα είναι ΠΟΤΕ ίδια. Το “ΟΧΙ” είναι μια σαφής απόρριψη της υποταγής. Μέσα σε ένα όργιο πολιτικών εκβιασμών, δεν υπήρχε κανένας ψηφοφόρος του ΟΧΙ που να μην είχε στο βάθος του μυαλού του, ότι ένα ακραίο ενδεχόμενο της ψήφου του θα ήταν η ΡΗΞΗ. Δεν την προτιμούσαν, οι περισσότεροι τη φοβούνταν, αλλά όμως την ΕΠΕΛΕΞΑΝ. Την επέλεξαν ως προτιμότερη από μια άνευ όρων συνθηκολόγηση, σαν αυτή που μας οδηγεί σήμερα ο ΣΥΡΙΖΑ και δε μπορεί κανείς να μην συνειδητοποιήσει την τεράστια αναντιστοιχία ανάμεσα στους πολιτικούς μας ταγούς και τις διαθέσεις του ελληνικού λαού. Στη Βουλή η πολιτική στήριξη της άνευ όρων υποταγής συγκέντρωσε το 83% των βουλευτών και την δειλή ανοχή μερικών ακόμα, ενώ στο λαό αυτή η πολιτική είναι μειοψηφική κι ηττημένη.

Αυτή τη στιγμή το 62% του ελληνικού λαού είναι πολιτικά ορφανό!

Και τώρα τι;

Όλο το πολιτικό σκηνικό θα αναδιαταχτεί γύρω από το μνημειώδες αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος. Είναι θέμα χρόνου η εμφάνιση των αστικών εναλλακτικών πολιτικών λύσεων.

Είναι όμως από την άλλη, κι **η μοναδική φορά στη χώρα που ένας πολιτικός διχασμός συγκροτείται γύρω από ένα ακραία ταξικό ζήτημα και τα στρατόπεδα έχουν συγκροτηθεί με τόσο ομοιογενή κοινωνικά ταξικό τρόπο.**

Η αστική τάξη της χώρας έχει αγκιστρωθεί στους ξένους προστάτες της κι ο ελληνικός λαός αρχίζει να καταλαβαίνει ότι δε μπορεί να δει το μέλλον του χωρίς τη ρήξη με αυτούς.

Η **πολιτική έκφραση σε αριστερή κατεύθυνση του μπλοκ του “ΟΧΙ”** είναι το επιτακτικό πολιτικό διακύβευμα. Όχι απλά με “κινηματικούς” όρους, όχι μόνο με “σπάσιμο στην πράξη” των μνημονιακών διατάξεων, όχι απλά με ιδεολογικοπολιτική ζύμωση.

Όταν ένα πολιτικό θέμα που **άπτεται τόσο έντονα του ζητήματος της εξουσίας** μετατρέπεται σε τρέχον πολιτικό ζήτημα, η καταφυγή στον “οικονομικό” αγώνα είναι θανάσιμη υποχώρηση.

Χρειάζεται άμεσα η **συγκρότηση πολιτικού μετωπικού φορέα** που να μπορέσει να εκφράσει το πολιτικά ορφανό 62%.

Δυστυχώς -όμως- η ιστορία έριξε βάρη στην πλάτη ανθρώπων που -πιθανότατα- δεν έχουν τη δύναμη να σηκώσουν. Εάν ο ΣΥΡΙΖΑ συρθεί ακέραιος στο μνημονιακό στρατόπεδο, η “αριστερή” αμφισβήτηση της σύγχρονης αντιλαϊκής λαίλαπας θα υποστεί μια στρατηγική ήττα. Εάν ο ΣΥΡΙΖΑ δε διασπαστεί σήμερα, εάν ο Λαφαζάνης κι η παρέα του δεν δείξει έμπρακτα ότι η Αριστερά δεν ακολουθεί την αστική πεπατημένη της πολιτικής ενσωμάτωσης -με οποιοδήποτε πρόσχημα- για χάρη της γλύκας της εξουσίας, εάν επιμείνουν σε μια λογική αναμονής ενός “εσωτερικού δεύτερου γύρου” με τους προεδρικούς για την ηγεμονία στο ΣΥΡΙΖΑ, ότι κι εάν κάνει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ (που τα κάνει πολύ καλά το τελευταίο διάστημα) με την τόσο περιορισμένη πολιτική επιρροή, ένα σημαντικό μέρος του “ορφανού” 62% θα βρει πολιτική στέγη στη ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, ο ΣΥΡΙΖΑ θα έχει “επιτελέσει” το μεταβατικό του ρόλο σε μια αστική αναδιάρθρωση του πολιτικού σκηνικού και το “ΟΧΙ” θα διασπαστεί ανάμεσα στην ακροδεξιά διαφυγή και την πολιτική αποστρατεία.

Μετά την πρώτη Βάρκιζα, ο Πρωτοκαπετάνιος έσωσε την χαμένη τιμή της αριστεράς, ελπίζω να βρει και σήμερα μιμητές